

SCARLETT ST. CLAIR

DOTEK ZMARU

Přeložila Tereza Škařupová

COO
BOO

Dotek zmaru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Scarlett St. Clair

Dotek zmaru – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DOTEK ZMARU

SCARLETT
ST. CLAIR

COO

BOO

Přeložila Tereza Škařupová

A TOUCH OF RUIN

Copyright © 2020, 2021 by Scarlett St. Clair

Originally published in the United States by Sourcebook LLC

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Translation © Tereza Škařupová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7661-966-1

ISBN e-knihy 978-80-7498-715-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-716-8 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-709-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Čtenářům *Doteku temnoty*.
Děkuji Vám za nadšení a lásku,
které jste Hádovi a Persefoně projevili.

ČÁST I

A spokojím se, když mi budou dány
zprávy, s čím osud můj se ke mně sklání,
neb přijde volněji šíp předvídaný.

– DANTE ALIGHIERI, *RÁJ*

KAPITOLA I – DOTEK POCHYB

Persefona kráčela po břehu řeky Styx. Ponurou hladinu rozrážely ostré vlny a jí naskočila husí kůže, když si vybavila svou první návštěvu podsvětí. Tehdy se tento široký vodní tok pokusila překročit, neměla ale ani ponětí o nebožtících dlících v hlubinách. Hnáni touhou zničit vše živé na ni zaútočili, zaryli jí do kůže své bezmasé prsty a stáhli ji ke dnu.

Myslela si, že se utopí – a pak jí na pomoc přispěchal Hermes.

Háda celá ta šlamastyka rozladila, vzal ji ale k sobě do paláce a uzdravil jí rány. Později se dozvěděla, že umrlci v řece jsou starověké mrtvoly, které do podsvětí přišly bez mince, jíž by Charonovi zaplatily převoz na druhý břeh. Byly tak odsouzené trávit věčnost ve Styxu a představovaly jeden z mnoha způsobů, kterými Hádes chránil hranice své říše před živými, kteří si přáli vejít, a mrtvými, kteří chtěli uprchnout.

I když se poblíž řeky cítila nesvá, krajina tu byla krásná. Styx se táhl na kilometry daleko a splýval s obzorem zastíněným černým pohořím. Na březích rostly trsy bílých narcisů, které na tmavém pozadí planuly jako bílý oheň. Naproti horám se na obzoru hrozivě tyčil Hádův palác připomínající rozeklané hroty jeho obsidiánové koruny.

Po boku jí šla Yuri, mladá duše s olivovou pletí a hustou kudrnatou hřívou splývající po zádech. Růžové roucho a kožené sandály, které měla na sobě, ostře kontrastovaly se stinnými skalisky a černou vodou. Velmi rychle se spřátelily a začaly spolu chodit na procházky Asfodelovými poli, dnes ji však Persefona přesvědčila, aby ze své obvyklé trasy sešly.

Nyní se na svou společnici, do které byla zavěšená, podívala a zeptala se: „Jak dlouho už tu jsi, Yuri?“

Vzhledem k tradičnímu peplu, který duše nosila, odhadovala, že již v podsvětí musí být notnou chvíli.

Yuri nad svýma šedýma očima svrátila jemné obočí. „To nevím. Dlouho.“

„Pamatuješ si, jak podsvětí vypadalo, když jsi dorazila?“

Persefona si pokládala mnoho otázek ohledně toho, jaké podsvětí během starověku mohlo být. Právě tato jeho verze totiž stále svírala Háda ve spárech – cítil se kvůli ní zahanbeně a nehodný toho, aby ho jeho lid uctíval a velebil.

„Ano. Na to bych snad ani zapomenout nemohla,“ zasmála se Yuri rozpačitě, „nebylo takové jako nyní.“

„Pověz mi o něm víc,“ povzbudila ji Persefona. I když ji Háдова minulost i historie podsvětí zajímaly, nemohla popřít, že se jedna její část bála zjistit pravdu.

Co když se jí nebude zamlouvat, co se dozví?

„Podsvětí bylo... pusté. *Nic* tu nebylo. Všichni jsme byli bezbarví a mačkali se jeden na druhého. Neexistoval den ani noc, dleli jsme jen v monotónní šedi.“

Takže tehdy opravdu byli *stíny* – stíny sebe samých.

Při první návštěvě podsvětí Hádes Persefonu provedl zahradou. Tolik se na něj tehdy zlobila. Po prohře v pokeru ji totiž vyzval, ať tady dole stvoří život. Neuvědomila si, jaké důsledky bude mít, když ho ke hře přizve, ani to, že se k ní připojí se záměrem připoutat si ji k sobě smlouvou. Výzva, která z ní vyplynula, jí přišla o to víc k vzteku, když spatřila jeho zahradu – nádhernou bujnou oázu plnou barevných květín a vrb čišících životem. Potom jí prozradil, že je to vše jen iluze. Pod přeludem, který udržoval, se rozléhala země z ohně a popela.

„To zní jako trest,“ ošila se Persefona. Představa existence beze smyslu ji děsila.

Yuri se mdle usmála a pokrčila rameny. „Byl to trest za to, že jsme žili všedními životy.“

Zakabonila se. Věděla, že ve starověku mohli blažený život v podsvětí očekávat pouze hrdinové.

„Co se změnilo?“

„Nevím jistě. Ale něco se samozřejmě šušovalo. Někteří říkali, že zemřela smrtelnice, kterou lord Hádes miloval, a přišla sem.“

Persefona sraštila obočí. Přemítala, jestli je na tom něco pravdy, protože Hádovi se podobným způsobem změnila perspektiva, když sepsala článek o jeho sázkách se smrtelníky, které nefungovaly, jak zamýšlel. Ta kritika ho tak namotivovala, že založil projekt Halcyon, jenž měl za úkol postavit nejmodernější odvykací centrum specializující se na bezplatnou péči pro smrtelníky trpící závislostmi všeho druhu.

V zádech ji zamrazil špatný pocit, který se jako mor šířil do zbytku těla. Možná nebyla jedinou milenkou, která Háda inspirovala.

Yuri pokračovala: „Já si samozřejmě myslím, že se prostě... rozhodl změnit. Lord Hádes sleduje svět. Jakmile se stal méně chaotickým, následovalo ho i podsvětí.“

Persefona nevěřila, že by to bylo tak jednoduché. Snažila se Háda přimět, aby si s ní o tom promluvil, on se tomu tématu ale vyhýbal. Nyní jí vrtalo hlavou, jestli jeho mlčení mělo méně co do činění s hanbou a více s tím, že před ní chtěl utajit podrobnosti o svých bývalých milenkách. Vyvedlo ji to z rovnováhy a myšlenky jí začaly bouřlivě vířit a bobtnat nejistotou a pochybami. Kolik žen Hádes miloval? Chová ještě k některé z nich city? Vzal je do postele, kterou teď sdílí s ní?

Z toho pomyšlení se jí stáhl žaludek. Naštěstí ji rozptýlila skupinka duší, které zahlédla postávat na mole poblíž řeky.

Zastavila se a pokývla směrem k davu. „Kdo to je, Yuri?“

„Nové duše.“

„Proč se choulí na březích Styxu?“

Ze všech duší, se kterými se zatím setkala, tyhle vypadaly nejvíc... *mrtvé*. Měly strhané obličejy a popelavou, sinalou kůži. Se shrbenými zády a rukama překříženýma na prsou se k sobě krčily a třásly se.

„Protože se bojí,“ pronesla Yuri a její tón naznačoval, že by mělo být zřejmé, proč tomu tak je.

„Nerozumím.“

„Většina celý života slýchala, jak strašlivé je podsvětí i jeho král, a v hodině smrti jsou proto vyděšené.“

To se jí přičilo z mnoha důvodů – především kvůli tomu, že podsvětí nebylo místem, kterého by se měli děsit, zároveň

si ale uvědomila, že ji frustruje i Hádes, jelikož nedělal nic pro to, aby vnímání své říše a osoby změnil.

„Nikdo je neutěší, když dorazí k branám?“

Yuri po ní hodila zvláštním pohledem, jako by nemohla pochopit, proč by se někdo měl pokoušet utěšovat či vítat duše, které právě dorazily.

„Charon je převezí přes Styx a pak se musí vydat na cestu k soudcům,“ přiblížila jí Yuri. „Jakmile je rozsudek vyneseno, přemístí se na místo odpočinku, nebo věčného utrpení. Tak je to od nepaměti.“

Persefona stiskla rty a podrážděně zaťala zuby. Udivovalo ji, jak mohou jedním dechem mluvit o tom, že se podsvětí velmi změnilo, a přesto tolerovat tak zaostalé praktiky. Neexistoval jediný důvod, proč duše nepřivítat a neutěšit. Vytrhla se z Yuriina sevření a vykročila směrem k čekající skupině. Zaváhala ovšem, když se nepřestávaly třást a začaly od ní ustupovat.

Usmála se s nadějí, že tím zmírní jejich úzkost.

„Zdravím vás. Jmenuju se Persefona.“

Duše se však nepřestávaly klepat strachy. Měla si uvědomit, že jim její jméno žádnou útěchu nepřinese – nemělo pro ně žádný význam. Její matka Demeter, olympská bohyně sklizně, si na tom dala záležet. Ze strachu Persefonu většinu života držela zavřenou ve skleněném vězení, čímž ji připravila o uctívání lidí a nevyhnutelně také o moc.

V břiše se jí svářila změt emocí – pocit marnosti nad tím, že nedokáže pomoci, smutek z toho, že je slabá, a vztek, že se matka pokusila vzepřít osudu.

„Měla bys jim ukázat svou božskou podobu,“ navrhla Yuri, která ji na cestě za dušemi následovala.

„Proč?“

„Uklidnilo by je to. Teď se nijak nelišíš od ostatních duší v podsvětí. Jako bohyně jsi ale někdo, koho si velice váží.“

Chtěla se s ní přít. Tihle lidé neznali ani její jméno – jak by její božská podoba mohla zmírnit jejich obavy?

Pak Yuri dodala: „Božstva uctíváme. Dáš jim naději.“

Persefona svou božskou podobu neměla v lásce. Když neměla moc, skoro se necítila být bohyní a nic se na tom nezměnilo, ani když se díky Hádozu uctívání její magie probudila k životu. Rychle se naučila, že jedna věc je magii mít, druhá je ji správně používat. I přes to však pro ni bylo důležité, aby se nové duše cítily v podsvětí vítané, aby Hádozu říši považovaly za nový začátek, a především se chtěla ujistit, že ví, jak na nich jejich králi záleží.

Proto ze sebe nechala splynout lidský přelud. Magie jí po kůži sklouzla jako hedvábí a před dušemi najednou stála obklopená éterickou září. V pravé podobě ji bílé rohy kudu tížily ještě o něco víc. Kudrnaté vlasy se jí z mosazné zlatavé projasnily do světlé blond barvy a oči jí zářily nadpřirozenou lahovou zelení.

Znovu se na duše usmála. „Jsem Persefona, bohyně jara. Moc mě těší, že tu jste.“

Když zahlédly její jas, okamžitě zareagovaly. Přestaly se třást a padly jí k nohám, aby ji uctily. Zhoup se jí žaludek a vystřelila k nim tak rychle, že se jí z toho rozbušilo srdce.

„Prosím, to ne.“ Klekla si před jednu z duší, postarší ženu s krátkými bílými vlasy a kůží tenkou jako papír. Dotkla se její tváře a pohledem se setkala s vodnatýma modrýma očima. „Prosím, vstaň,“ pobídla ji a pomohla jí na nohy.

Ostatní duše zůstaly na zemi se zvednutými hlavami a ohromenými pohledy.

„Jak se jmenuješ?“

„Elenor,“ zachraptěla žena.

„Elenor.“ Persefona to jméno vyslovila s úsměvem. „Doufám, že pro tebe bude podsvětí stejně pokojným místem jako pro mě.“

Její slova byla jako provázek, který narovnal ženina svěšená ramena. Potom přecházela od duše k duši, dokud si s každou nepromluvila a všechny znovu nestály na nohách.

„Možná bychom se na Soudné pole měly vydat společně,“ navrhla.

„Ach, to nebude nutné,“ skočila jí do řeči Yuri. „Thanate!“

V mžiku oka se před nimi objevil okřídlený bůh smrti. Byl nádherný temným způsobem s bledou kůží, krvavě rudými rty a plavými vlasy, které mu spadaly přes ramena. Jeho modré oči byly stejně uhrančivé jako blesk na noční obloze. Svou přítomností vzbuzoval pocit klidu, který si Persefona uvědomovala kdesi hluboko v hrudi. Cítila se díky němu lehoučká jako períčko.

„Má paní,“ oslovil ji svým melodickým zvučným hlasem a poklonil se jí.

„Thanate.“ Persefona si nemohla pomoci, musela se usmát od ucha k uchu.

Thanatos byl první, kdo jí během prohlídky Élysionu nabídl hlubší vhled do toho, jak ošidnou roli musí Hádés jakožto bůh mrtvých zastávat. Právě díky jeho perspektivě podsvětí o něco lépe porozuměla, a aby byla upřímná, bylo jeho zásluhou, že získala informace, které potřebovala, aby se Hádovi mohla zcela odevzdat.

Mávla rukou směrem ke shromážděným duším a představila mu je.

Nepatrně, ale upřímně se usmál a řekl: „My už se známe.“ „Ach.“ Zčervenala jako rajče. „Hrozně se omlouvám. Zapomněla jsem.“

Jakožto smrtonoš byl Thanatos tím posledním, koho smrtelníci spatřili, než se ocitli na břehu Styxu.

„Zrovna jsem chtěla doprovodit nové duše na Soudné pole,“ prozradila mu Persefona.

Všimla si, že Thanatos lehce vykulil oči a mrkl po Yuri, která vyhrkla: „Lady Persefonu si žádají v paláci. Mohl byste to po ní převzít, Thanate?“

„Samozřejmě,“ odpověděl a položil si ruku na srdce. „S radostí.“

Persefona všem duším zamávala na rozloučenou a pak se k nim obrátil Thanatos, zešíroka roztáhl křídla a najednou byl i s dušemi tentam.

Yuri se do ní zavěsila a pokusila se ji z břehu Styxu odtáhnout, Persefona se však ani nehнула.

„Proč jsi to udělala?“ zeptala se.

„Co?“

„V paláci si mě nikdo nežádá, Yuri. Mohla jsem ty duše doprovodit.“

„Omlouvám se, Persefono. Bála jsem se, že by tě o něco žádaly.“

„Žádaly?“ Svráстила obočí. „Co by tak mohly chtít?“

„Laskavosti,“ vysvětlila Yuri.

Persefona se při té myšlence zachichotala. „Sotva jsem teď na tom tak, že bych mohla někoho obdařit laskavostí.“

„To ony neví,“ odvětila Yuri. „Vidí před sebou bohyni, která by jim mohla pomoci zařídit audienci u Háda nebo návrat do světa živých.“

Persefona se zamračila. „Proč si to myslíš?“

„Protože jsem byla jednou z nich.“

Yuri ji znovu zatahala za paži a Persefona už ji tentokrát následovala. Táhl se mezi nimi napjaté ticho. Zaškaredila se.

„Omlouvám se, Yuri. Občas zapomínám...“

„Že jsem po smrti?“ Usmála se, Persefona se ale cítila malá a pošetilá. „To nevadí. Je to jeden z důvodů, proč tě mám tak ráda.“ Na chvíli se zarazila a dodala: „Hádes si svou choť vybral dobře.“

„Svou choť?“ povytáhla obočí.

„Není snad očividné, že má v úmyslu si tě vzít?“

Rozesmála se. „Moc si to maluješ, Yuri.“

Až na to, že jí Hádes *dal* své záměry jasně najevo. *Budeš mou královnou. Nepotřebuju ani Moiry, abych to věděl. Z těch slov cítila tlak na hrudi a žaludek se jí zamotal do jednoho velkého uzlu.*

Přitom by jí z nich mělo plesat srdce – že se tak nedělo, ji znepokojovalo. Možná to nějak souviselo s jejich nedávným rozchodem. Proč z toho měla takové obavy, když on se zdál být jejich budoucností tolik jistý?

Yuri o bitvě, kterou v hlavě sváděla, nic netušila, a tak prohlásila: „Proč by si tě lord Hádes nevybral za královnu? Jsi neprovdaná bohyně a nesložila jsi slib cudnosti.“

Vrhla po ní vědoucím pohledem, ze kterého se Persefona zarděla.

„Že jsem bohyně, mě neopravňuje stát se královnou podsvětí.“

„Ne, ale je to začátek. Hádes by si za královnu nikdy nevybral smrtelnici či nymfu. Věř mi, příležitostí k tomu měl *spoustu*.“

Po zádech jí přeběhla jiskra žárlivosti, jako by do petroleje spadla sirka. Magie se v ní snažila prodrat na povrch a osvobodit se. Šlo o obranný mechanismus a chvíli jí zabralo, než ho potlačila.

Ovládej se, přikázala si.

Byla si vědoma, že Hádes měl během života jiné milenky – jednou z nich byla rudovlasá nymfa Mintha, kterou přeměnila v mátu. I tak ji ale nikdy nenapadlo, že by se o ni mohl Hádes alespoň z části zajímat kvůli božské krvi. Srdce jí ovinulo něco temného. Jak jen mohla takhle o Hádovi uvažovat? Povzbuzoval ji, aby svou božskou stránku přijala, uctíval ji, aby se mohla osvobodit a nárokovat si svou moc, a řekl jí, že ji miluje. Udělal-li by si z ní královnu, bylo by to díky tomu, že mu na ní záleží, a ne proto, že je bohyně.

Nebo ne?

Persefonu od těch myšlenek brzy rozptýlily děti, které ji po návratu do Asfodelového údolí žadonily, ať si s nimi jde hrát. Po krátké hře na schovávanou ji pryč odvedly Ophelia, Elara a Anastasia, které zajímal její názor na vína, dorty a květiny přichystané na nadcházející oslavu letního slunovratu.

Slunovrat značil počátek nového roku a také to, že do panhelénských her zbývá jeden měsíc – duše na ně byly tak natěšené, že jim radost nedokázala zkazit ani vlastní smrt. Vzhledem k tomu, že se blížila tak významná oslava, Persefona Háda požádala, jestli by nemohli v paláci uspořádat párty, a on souhlasil. Těšila se, že za ní duše přijdou tak moc, jako se ony nemohly dočkat, až se tam podívají.

Po návratu do paláce se ještě pořád cítila rozrušená. V hlavě jako by jí bobtnaly temné pochyby a tlačily ji do lebky

a pod kůží jí pulzovala magie, až se cítila rozbolavěle a vyčerpaně. Poprosila o čaj a vydala se do knihovny s nadějí, že čtením zažene myšlenky na rozhovor s Yuri.

Stočila se do jednoho z velkých křesel u krbu a listovala Hekatiným výtiskem *Čarodějnictví a chaosu*. Byl to jeden z řady úkolů, které jí bohyně čarodějnictví zadala, aby jí pomohla naučit se ovládat její nepředvídatelnou magii.

Nezabíralo to tak rychle, jak doufala.

Dlouho čekala, než se její moc projeví, a když se tak stalo, bylo to během vášnivé hádky s Hádem. Od té doby se jí podařilo přimět květiny, aby vykvetly, měla však potíže vyvinout potřebné množství magie. Navíc zjistila, že má značné mezery v teleportaci, takže ne vždy skončila tam, kde zamýšlela. Hekaté se dušovala, že je to jen otázka cviku, stejně se ale cítila neschopně. Právě z těchto důvodů se rozhodla, že magii v nadsvětí používat nebude.

Ne dokud ji nebude plně ovládat.

Aby se připravila na první lekci s Hekaté, studovala historii magie, alchymii a rozličné děsivé schopnosti bohů. Toužebně očekávala den, kdy pro ni bude kouzlení stejně přirozené jako dýchání.

Najednou se jí po pokožce rozlilo teplo, až jí z toho vstaly chloupky na šíji a rukách. I přes ten žár se zachvěla a začala mělce dýchat.

Hádes byl nablízku a její tělo to poznalo.

Chtělo se jí zasténat, když jí zatrnulo v podbřišku.

Bohové. Byla nenasytná.

„Myslel jsem, že tě tu najdu.“ Hádův hlas se ozval seshora, a když vzhledla, uviděla ho stát za sebou. Jeho oči barvy kouře se vpily do těch jejích, vzal jí bradu do dlaně a sehnul

se, aby ji mohl políbit. Držel ji majetnický, a když se odtáhl, po jeho vášnivém polibku měla zhmožděné rty.

„Jak ses dnes měla, moje milá?“ Jeho něžnosti jí sebraly dech.

„Dobře.“

Koutky Hádových úst se zvedly, a když promluvil, oči mu sjely k jejím rtům.

„Doufám, že tě neruším. Zdá se, že tě ta kniha úplně pohltila.“

„Ne,“ vyhrkla a pak si odkašlala. „Teda... jenom jsem ji od Hekaté dostala za úkol.“

„Můžu?“ zeptal se, pustil ji ze sevření a natáhl ruku po knize.

Beze slova mu ji podala a pozorovala, jak obešel její křeslo a listoval si při tom. Vypadal neuvěřitelně ďábelsky – jako temná bouře oděná od hlavy patě v černé.

„Kdy začneš s Hekaté trénovat?“ zajímal se.

„Tento týden,“ odvětila. „Dala mi domácí úkoly.“

„Hmm.“ Na vteřinku se odmlčel, a když znovu promluvil, oči měl upřené na knihu. „Slyšel jsem, že jsi dnes přivítala nové duše.“

Napřímila se. Nedokázala odhadnout, jestli ho tím naštvála.

„Procházela jsem se s Yuri, když jsem je uviděla čekat na břehu Styxu.“

Hádes vzhlédl. Oči jako by mu plály.

„Vzala jsi duši na procházku mimo Asfodelová pole?“ V hlase mu zazníval náznak překvapení.

„Vždyť jde jenom o Yuri. A navíc, nechápu, proč je tam držíš v izolaci.“

„Aby nedělaly potíže.“

Persefona se zahihňala, rychle ale přestala, když uviděla výraz v jeho očích. Stál mezi ní a ohništěm, v jehož záři působil jako anděl. S vysokými lícními kostmi, pečlivě upraveným plnovousem a plnými rty vypadal opravdu nádherně. Dlouhé černé vlasy měl stažené do uzlu na temeni hlavy. Ten účes se jí zamlouval, protože mu ho vždy s potěšením rozpustila, pročísla mu prsty prameny a křečovitě je svírala, když ho měla v sobě.

Při té myšlence vzduch kolem ní ztěžkl. Všimla si, že se Hádova hrud' zdvihla ostrým nádechem, jako by dokázal vycítit změnu v tom, na co myslí. Olízla si rty a přinutila se soustředit na jejich rozhovor.

„Duše z Asfodelových polí nikdy potíže nedělají,“ namítla.

„Myslíš, že se pletu.“ Nebyla to otázka, ale konstatování. Nevypadal vůbec zaskočeně. Celý jejich vztah začal, protože si Persefona myslela, že se mýlí.

„Myslím, že nepřikládáš dostatečnou váhu tomu, jak ses změnil, a proto nedokážeš uznat, že by si toho mohly duše všimnout.“

Dlouho mlčel. „Proč jsi je šla přivítat?“

„Protože byly vystrašené a mně se to nelíbilo.“

Zacukaly mu rty. „Některé z nich by se bát měly, Persefono.“

„Ty, které by se bát měly, také budou, nesejde na tom, jestli jsem je pozdravila.“

Smrtelníci vědí, co vede k věčnému uvěznění v Tartaru, pomyslela si.

„Podsvětí je krásné a tobě na tvém lidu záleží, Háde. Proč by se takového místa měly bát? Proč by se měly bát tebe?“

„Zdá se mi, že na strachu ze mě se u nich nic nezměnilo. To *ty* jsi je přivítala.“

„Mohl bys je vítat se mnou,“ nabídla.

Hádův úšklebek nezmizel, výraz se mu ale zjemnil. „Na titul královny pohlížíš s nelibostí, a přitom se bez váhání jako královna chováš.“

Persefona na chvíli ztuhla, lapená mezi strachem z Hádiva vzteku a úzkostí, kterou v ní titul královny vzbuzoval.

„Tobě to... vadí?“

„Proč by mi to mělo vadit?“

„Nejsem královna.“ Vstala, přešla k němu a vytrhla mu knihu z rukou. „A taky nemůžu přijít na to, jak se cítíš ohledně toho, co jsem provedla.“

„Budeš mou královnou,“ vyhrkl prudce, skoro jako by se o tom snažil přesvědčit sám sebe. „Je to vůle Moir.“

Naježila se a v hlavě se jí na povrch bleskově vydraly nedávné myšlenky. Jak se má Háda zeptat, proč ji chce za královnu? A co hůř, proč má pocit, že musí znát jeho odpověď? Otočila se na podpatku a zmizela mezi policemi knih, aby před ním skryla svou reakci.

„Vadí ti to?“ zeptal se Hádes znovu, když se před ní znenadání objevil a postavil se jí do cesty jako hora.

Vylekala se, rychle se ale sebrala.

„Ne,“ odpověděla a prosmýkla se kolem něj.

Byl jí v patách.

Když vrátila knihu na polici, ozvala se: „I když bych byla radši, kdybys mě chtěl za královnu, protože mě miluješ, ne kvůli tomu, že to za tebe rozhodly Moiry.“

Počkal si, než se k němu otočí, a pak jí se zamračeným výrazem položil otázku. „Pochybuješ snad o mojí lásce?“

„Ne!“ Vykulila oči, protože ji ten závěr překvapil, a pak svěřila ramena. „Ale... nejspíš neovlivníme, jak se na náš vztah můžou dívat ostatní.“

„A jak se na něj tedy ostatní dívají?“ Stál tak blízko, že cítila koření, kouř a špetku zimního vzduchu. Byla to vůně jeho magie.

Pokrčila rameny. „Že jsme spolu jenom kvůli Moirám. Že sis mě vybral jenom proto, že jsem bohyně.“

„Dal jsem ti důvod si něco takového myslet?“

Zírala na něj neschopná odpovědět. Nechtěla mu prozradit, že jí tu myšlenku do hlavy zasadila Yuri. Měla ji tam mnohem déle, semínko pochybnosti v ní klíčilo od začátku. Yuri ho pouze zalila a nyní rostlo stejně divoce jako černé šlahouny zrozené z její magie.

Mluvil rychleji, dorážel na ni. „Kdo v tobě vyvolal pochyby?“

„Sotva jsem začala zvažovat...“

„Moje motivy?“

„Ne...“

Přimhouřil oči. „Vypadá to tak.“

O krok ucouvla a do zad se jí zaryl regál knihovny. „Mrzí mě, že jsem něco řekla.“

„Na to už je pozdě.“

Probodla ho pohledem. „Potrestáš mě za to, že jsem řekla svůj názor?“

„Potrestám?“ Hádes naklonil hlavu na stranu a přišel k ní blíž, přitlačil jí boky na boky, takže mezi nimi nezbylo žádné místo. „Rád si poslechnu, jak si myslíš, že tě potrestám.“

Z těch slov se celá napjala, i přes žár, který v ní probudily, se ale zvládla zamračit.

„Já bych si zas ráda poslechla odpovědi na svoje otázky.“

Zatnul čelist. „Připomeň mi tu svoji otázku.“

Zamrkala. Ptala se ho na to, jestli si ji vybral jen kvůli tomu, že je bohyně? Nebo jestli ji miluje?

Zhluboka se nadechla a vykoukla na něj skrze řasy. „Kdyby žádné Moiry nebyly, chtěl bys mě i tak?“

Výraz v jeho tváři si nedokázala zařadit. Lustroval ji očima, až jí z toho tál hrudník, srdce i plíce. Při čekání na odpověď tajila dech – a on neodpověděl. Místo toho se po ní natáhl a sevřel jí v ruce čelist. Tělo se mu chvělo. Vycítila násilí, které se skrývalo pod povrchem, a na okamžik přemítala, co má král podsvětí v úmyslu pustit ze řetězu.

Pak se jeho sevření zjemnilo, prsty jí rozprostřel po tváři a očima sjel ke rtům.

„Víš, jak jsem poznal, že tě pro mě Moiry stvořily?“ zašeptal chraplavě – takový tón používal v temnotě jejich ložnice po milování.

Pomalů zavrtěla hlavou, omámená jeho pohledem.

„Ochutnal jsem to na tvé kůži a lituju jedině toho, že jsem bez tebe žil tak dlouho.“

Rty jí přejel po čelisti až na tvář. Zadržela dech, šla tomu dotyku vstříc a hledala jeho ústa, místo polibku od ní ale odstoupil.

Kvůli jeho nenadálé nepřítomnosti zavravorala a musela se opřít o knihovnu.

„Co to mělo být?“ vyprskla a střelila po něm pohledem.

Koutky jeho úst se zvedly. Temně se zasmál. „Předehra.“

Pak po ní chňapl, přitáhl si ji do náruče a hodil si ji přes rameno. Překvapením vypískla. „Co to děláš?“

„Dokazuju ti, že tě chci.“

Vypochoval z knihovny na chodbu.

„Pust' mě, Háde!“

„Ne.“

Měla pocit, že se kření. Rukou jí zabloudil mezi stehna, roztáhl ji a ponořil se do ní. Popadla ho za sako, aby mu z ramena nespadla.

„Háde!“ zasténala.

Zasmál se a ona ho za to nenáviděla. Ruce přesunula do jeho vlasů a šklubla za ně, aby zaklonil hlavu a nastavil jí rty. Ochotně jí vyhověl, opřel ji o nejbližší zeď, surově ji políbil, odtáhl se a zavrčel jí do ucha.

„Budu tě trestat, dokud nebudeš křičet, dokud se kolem mě neuděláš tak silně, že nebudeš mít o mých citech ani stín pochybnosti.“

Jeho slova jí sebrala dech a probudila v ní magii, která jí rozehrála kůži.

„Koukej ten slib splnit, lorde Háde,“ zašeptala mu do rtů.

Pak za ní povolila stěna, Hádes zavrávorál dopředu a ona vykřikla. Dokázal zabránit tomu, aby oba přistáli na podlaže, a jakmile nabral rovnováhu, postavil ji na nohy. Poznala, jakým způsobem ji drží – ochranně ji objímal kolem ramen. Natáhla krk a zjistila, že se ocitli v jídelně. Kolem hodovního stolu se mačkali Hádovi zaměstnanci včetně Thanata, Hekaté a Charona.

Stěna, o kterou se opírali, byly ve skutečnosti dveře.

Hádes si odkašlal a Persefona mu zabořila hlavu do hrudi.

„Dobrý večer,“ pozdravil Hádes.

Překvapilo ji, jak klidně zní. Nebyl zadýchaný, i když u ucha cítila, jak divoce mu bije srdce.

Myslela, že se omluví a zmizí, místo toho ale řekl: „S lady Persefonou umíráme hladu a přejeme si být o samotě.“

Ztuhla a píchla ho prstem do boku.

Co to provádí?

Naráz se všichni dali do pohybu, uklízeli talíře, příbory a obrovské tácy plné netknutého jídla.

„Dobrý večer, má paní, můj pane.“

Jídelnu obyvatelé Hádovy říše opouštěli s jiskřícíma očima a širokými úsměvy. Když kolem Persefony procházeli na chodbu, aby povečeřeli jinde, klopila oči a na tvářích ji pálil neutuchající ruměnec.

Jakmile se ocitli o samotě, Hádes neztrácel čas, naklonil se k ní, přitiskl si ji k sobě a vedl ji pozadu, až nohama narazila do stolu.

„To nemůžeš myslet vážně.“

„Smrtelně,“ odvětil.

„V... jídelně?“

„Mám docela hlad, ty ne?“

Ano.

Na odpověď však neměla čas. Hádes ji zvedl na stůl, vkročil jí mezi nohy a spustil se na kolena, jako by služebník poklekl před svou královnou. Když jí rukama přešel nahoru po lýtkách, vyhrnuly se jí šaty. Dráždil ji, rty jí klouzal po vnitřku stehén, než jeho ústa našla střed jejího těla.

Prohnula se na stole a tajil se jí dech, zatímco ji Hádes jazykem nemilosrdně zpracovával a jeho krátký plnovous se lahodně třel o její citlivou kůži. Natáhla se po něm, vpletla mu prsty do vlasů a svíjela se pod jeho dotykem.

Chytil ji pevněji a zaryl jí prsty do masa, aby ji udržel na místě. Ze rtů jí uteklo hrdelní zasténání, když jí rty obemkl štěrbinu a jeho útočící jazyk nahradily prsty, které ji naplňovaly až k prasknutí, dokud jí celým tělem neprojela rozkoš.

Byla si jistá, že září.

Byla jako u vytržení, v euforii a extázi.

Dokud to všechno nepřerušilo zaklepání na dveře.

Zamrzla a pokusila se posadit, Hádes ji ale držel na místě a zavřel, když musel vzhlednout od místečka mezi jejíma nohama.

„Nevšímej si toho.“ Znělo to jako příkaz, oči mu zářily jako uhlíky.

Neúprosň pokračoval, pohyboval se hlouběji, tvrději, rychleji. Skoro se neudržela na stole. Lapala po dechu, cítila se, jako by se znovu snažila vyplavat na hladinu Styxu, jako by zoufale toužila po vzduchu, ale zároveň ji utěšovalo vědomí, že to bude radostná smrt.

Klepání však neustávalo a váhavý hlas zvolal: „Lorde Háde?“

Nepoznala, kdo stojí na druhé straně dveří, zněl ale nervózně a také pro to měl dobrý důvod, protože Hádes se tvářil vražedně.

Takhle vypadá, když stojí před dušemi v Tartaru, pomyslela si.

Sednul si na paty.

„Vypadněte,“ vypěnil.

Následovala vteřinka ticha. Pak se ozval hlas: „Je to důležité, Háde.“

Dokonce i Persefona si všimla, jak znepokojeně ten člověk zní. Hádes si povzdechl, postavil se a vzal jí obličej do dlaní.

„Vteřinku, moje milá.“

„Neublížíš mu, že ne?“

„Nijak vážně.“

Když vykročil na chodbu, neusmíval se.

Posazená na hraně stolu se cítila směšně, proto sklouzla, stáhla si sukni a začala po extravagantní jídelně pochodovat sem a tam. Výzdoba jí tu na první pohled připadala přemrštěná. Strop se mohl chlubit několika zbytečnými křišťálovými lustry, stěny krášlilo zlato a Hádova židle v čele stolu vypadala jako trůn. Aby toho nebylo málo, v jídelně jedl málokdy, často si totiž jídlo raději bral do jiných částí paláce. Byl to jeden z důvodů, proč se zde rozhodla uspořádat oslavu slunovratu – aby všechna ta nádhera nepřišla vniveč.

Hádes se vrátil. Vypadal frustrovaně, zuby měl zatnuté a v očích mu plálo cosi zvláště intenzivního. S rukama v kapsách se zastavil pár centimetrů od ní.

„Je všechno v pohodě?“ zeptala se.

„Je,“ přisvědčil. „A není. Ilias mě upozornil na problém, se kterým by se bylo dobré vypořádat dříve než později.“

Nedočkavě na něj zírala, nic jí ale nevysvětlil.

„Kdy se vrátíš?“

„Za hodinu. Možná dvě.“

Zamračila se a Hádes jí prstem nadzvedl bradu, takže se dívali z očí do očí. „Věř mi, moje milá, opustit tě je nejtěžší rozhodnutí, které musím každý den udělat.“

„Tak mě neopouštěj,“ navrhla a objala ho rukama kolem pasu. „Půjdu s tebou.“

„To není rozumné.“ Zněl odměřeně a Persefona sraštila obočí.

„Proč ne?“

„Persefono...“

„Je to jednoduchá otázka,“ přerušila ho.

„To není,“ vypěnil. Pak si povzdychl a prsty si prohrábl rozpuštěné vlasy.

Vpíjela se do něj očima. Ještě nikdy takhle neztratil nervy. Co ho tolik rozrušilo? Přemýšlela, jestli by ho neměla k odpovědi dotlačit, ale věděla, že by to nikam nevedlo, a proto raději ustoupila.

„Fajn.“ Couvla od něj, aby mezi nimi vytvořila odstup.
„Budu tu, až se vrátíš.“

Zamračil se. „Vynahradím ti to.“

Povytáhla obočí a poručila mu: „Přísahěj.“

Jako by mu ve svitu křišťálových lustrů doutnaly oči.

„Ach miláčku. Nemusíš ze mě vypáčit slib. V tom, abych si to s tebou rozdal, mi nic nezabrání.“

KAPITOLA II – DOTEK FALŠE

Persefona se chvěla po celém těle, jelikož v ní ještě stále žhnula jiskra, kterou Hádes vykřesal. Plamen se bez jeho dohledu šířil, až ji zcela zachvátil. Chtěla se nějak rozptýlit, a proto se potulovala venku, až došla do zahrady, ve které ji pohltila vůně vlhké půdy a sladkých květů. Prsty přejížděla po okvětních plátcích a listech, když je mýjela. Ocitla se na okraji pozemku, kde v šeptajícím vánku tančily divoké lány nažloutlé trávy.

Dala se do běhu, téměř jako by přes louku plachtila a o kotníky se jí při tom otíraly oranžové kvítky. Nemusela se soustředit na to, jak svou magii použít. Neutlumená a nespoutaná z ní přímo vyzařovala. Připojili se k ní Hádovi dobrmani, kteří se navzájem předháněli. Zastavila se až u Hekatiny louky.

Zmíněná bohyně seděla se zavřenýma očima a překříženýma nohama před svým domkem. Persefona si nebyla jistá,

jestli medituje, nebo na někoho sesílá kouzlo. Kdyby měla hádat, bohyně čarodějnictví nejspíš proklínala nějakého smrtelníka v nadsvětí za ohavný čin, který spáchal na ženách.

Kerberos, Týfón a Orthros Persefonu za Hekaté nenásledovali.

„Utišila jsi svůj hlad?“ zeptala se Hekaté se zavřenýma očima.

Persefona se zařekla, že to, co se odehrálo před personálem, Hádovi nikdy neodpustí.

„Vypadám snad na to?“ zabručela.

Ze sexuální frustrace byla celá rozmrzelá.

Hekaté otevřela jedno oko a pak druhé.

„Ach,“ vydechla. „Nechtěla bys radši trénovat?“

„Jenom jestli budu moct něco vyhodit do vzduchu.“

Na Hekatiných rtech barvy lesních plodů zacukal lehký úsměv. „Budeš moci meditovat.“

„*Meditovat?*“

Poslední věc, po které toužila, bylo zůstat se svými rozbouranými myšlenkami o samotě. Hekaté poklepala na zem vedle sebe a Persefona se s povzdechnutím posadila. Tělo měla zdřevěnělé a ruce teplé a zpocené.

„Tohle se musíš naučit jako první, bohyně. Ovládej své emoce.“

„K čemu mi to jako bude?“ odbyla ji Persefona.

Hekaté jí věnovala vědoucí pohled. „Chceš si promluvit o tom, co se stalo? Ty dveře rozrazila *tvoje* magie. Zevnitř je nikdo neotevřel.“

Persefona našpulila rty a odvrátila se od ní. Předpokládala, že ty dveře někdo otevřel, ne že je rozrazila její magie. Z nějakého důvodu to pro ni byla ještě větší potupa.

„Nestyd' se, drahá. To se občas stane každému.“

To ji zaujalo. „I tobě?“

Hekaté se rozesmála. „Ne, drahá, já nemám ráda lidi.“

Persefona se zamračila.

Věděla, že jsou její emoce s magií propojené. Když se rozzlobila, pučely květiny a během vášnivých chvil s Hádem se kolem něj bez varování ovíjely šlahouny. Pak tu byla Mintha, kterou kvůli jejím urážkám proměnila v mátu, a Adonis, jemuž v Zahradě bohů vyhrožovala tím, že mu končetiny změní ve výhonky. Nemluvě o tom, že matce zničila skleník.

„No dobře, trochu s tím zápasím,“ přiznala. „Jak je mám ovládat?“

„Je to otázka cviku,“ ujistila ji Hekaté. „A spousty meditace. Čím častěji budeš meditovat, tím více to tobě – i tvoji magii – prospěje.“

Persefona sraštila čelo. „Meditaci *nesnáším*.“

„Zkusila jsi to vůbec někdy?“

„Ano, a je to *nuda*. Prostě jenom... *sedíš*.“

Koutky Hekatiných úst se nadzvedly.

„Díváš se na to ze špatného úhlu. Cílem meditace je získat kontrolu. Nebažíš po tom snad, Persefono?“

Hekatin hlas se ztišil a nabral vábivý tón. Persefona nemohla popřít, že touží po tom, co jí bohyně nabízí. Chtěla získat kontrolu nad vším – nad magií, životem a budoucností.

„Jsem jedno ucho,“ kapitulovala.

Hekaté se rošťácky pousmála a pokračovala: „Meditace znamená, že každým okamžikem soustředíš svou pozornost k jednomu bodu místo toho, aby ses nechávala pohltit věcmi, které tě trápí, ve kterých se topíš a kvůli kterým kolem tebe magie utváří brnění.“

Provedla ji několika meditacemi a pomohla jí soustředit se na dýchání. Persefona si uměla představit, že by to mohlo být pokojné, tedy kdyby se jí podařilo zkrotit myšlenky, které jí zalétaly k Hádovi. Přísahala by, že alespoň dvakrát stál za ní. Na krku cítila jeho dech a na tváři hebké zaškrábání jeho vousů, když jí šeptal do kůže.

Celý den na tebe myslím.

Zachvěla se vzrušením a zatrnulo jí v podbřišku.

Na to, jak chutnáš, jaký je to pocit, když do tebe vstupuju, jak sténáš, když tě šukám.

Kousla se do rtu a mezi nohama se jí rozlilo teplo.

Chci si to s tebou rozdat tak tvrdě, že tvoje výkřiky dolehnou až k uším živých.

Prudce vydechla a otevřela oči. Když vzhledla k Hekaté, ta vědoucně povytáhla obočí a postavila se.

„Když tak o tom přemýšlím,“ pronesla, „pojďme radši něco vyhodit do povětří.“

„Přijdu pozdě!“ Persefona ze sebe shodila příkrývky a vyskočila z postele.

Hádes zaúpěl a natáhl k ní přes peřinu ruku.

„Vrať se do postele,“ řekl ospale.

Nevšímal si ho, běhala po ložnici a sbírala svoje věci. Kabelku našla na židli, boty pod postelí a oblečení zamotané do pokrývek. Jakmile ho z toho chumlu osvobodila, Hádes jí ho vytrhnul z rukou.

„Háde!“ zavrčela a skočila po něm.

Chňapl ji kolem pasu, překulil se a uvěznil ji pod sebou. Smála se a snažila se mu vykroutit.

„Háde, dost! Budu mít zpoždění a můžeš za to jenom ty.“

Svůj slib splnil a do podsvětí se vrátil kolem třetí ráno. Vklouzl k ní do postele, políbil ji na dobrou noc a nezůstalo jen u toho. Potom upadla do hlubokého spánku, a když se jí ráno na mobilu několikrát rozezvonil budík, vytípla ho.

„Vezmu tě,“ navrhl a sklonil se, aby ji mohl políbit na krk.

„Dostanu tě tam za pár vteřin.“

„Hmm,“ zamručela a přitiskla mu dlaně na hrud'. „Dík, ale zkratkám se radši vyhnu.“

Povytáhl obočí, zaškaredil se na ni a odvalil se. Vyskočila na nohy, popadla zmačkané oblečení a zamračila se.

„Dovol, abych ti pomohl,“ nabídl se, luskl prsty a najednou se před nimi objevily černé šaty na míru a lodičky.

Prohlížela si je, zatímco rukama uhlazovala látku, která se jemně třpytila.

„Černou bych si na sebe normálně nevzala,“ podotkla.

Ušklíbl se. „Udělej to pro mě.“

Jakmile se přichystala, nedal Hádés jinak, než že ji odveze řidič, a právě proto se ocitla na zadním sedadle jeho černého lexusu. Za volantem seděl kyklop a služebník boha mrtvých Antoni pískající si do rytmu písničky, kterou poznávala z Apollonova alba *Bílý krkavec*. I když zrovna nebyla fanyinkou jeho hudby, páteční oslava narozenin její nejlepší kamarádky Lexy Siderisové se konala právě v jeho klubu, kde jeho písničky hráli pořád dokola. Teď měla pocit, že už je všechny zná zpaměti, a její nechuť k nim kvůli tomu ještě narostla.

Ze všech sil se snažila vytěsnit Apollonovu táhlou fistuli a brzy ji rozptýlil sled zpráv od Lexy. V první stálo:

Oficiálně jsi slavná.

Zalila ji vlna úzkosti, jelikož jí kamarádka poslala několik odkazů na „mimořádné zprávy“, které o ní a Hádovi zveřejnila média z celého Nového Řecka.

Klikla na první odkaz, pak na další a na další. Většina článků jen dokola omílala detaily toho, jak se na veřejnosti dala s Hádem znovu dohromady, a nezapomněla připojit i usvědčující fotografie. Při pohledu na připomínky toho dne se začervenala. Nečekala, že se král mrtvých objeví v nadsvětí, a když ho uviděla, myslela, že se jí rozskočí srdce. Rozběhla se k němu, skočila na něj a přivinula se mu do náručí, jako by tam patřila. Hádivy ruce se jí zaryly do zadku a pak své rty spojili v polibku, který na nich doteď cítila.

Měla tušit, že přijde mediální bouře, víkend po Lexině narozeninové párty ale strávila v podsvětí, dokonale izolovaná od okolního světa v Hádivě ložnici, kde se vzájemně prozkoumávali, dráždili a podvolovali. Ani jednou nepomyslela na to, jak to asi po jejím odchodu vypadá v nadsvětí. Spekulace, které se o jejich vztahu vyrojily, ale nebylo kvůli takovým fotografiím lehké popřít.

Poslední zpráva, která jí přišla, ji vyděsila ze všech nejvíce:

VŠE, CO BYSTE MĚLI VĚDĚT O HÁDOVĚ MILENCE

Zhmotnila se její nejhorší noční můra.

Článek si projela a ulevilo se jí, když zjistila, že neobsahuje žádné informace, které by ji prozradily coby Demetěřinu dceru nebo bohyni, stejně jí z toho ale běhal mráz po

zádech. Psalo se tam, že pochází z Olympie, že před čtyřmi lety začala studovat Novoathénskou univerzitu, nejprve se zaměřila na botaniku a pak skončila u žurnalistiky. Bylo zde i několik citací od studentů, kteří tvrdili, že ji „znají“ – jednalo se o perly typu: „Šlo poznat, že je fakt chytrá“, „Vždycky byla taková tichá“ a „Furt něco čte.“

Článek také zahrnoval podrobné líčení sledu jejího života a neopomněl zmínit stáž v Novoathénském deníku, články o Hádovi a jejich usmíření před Kafárnou.

Dle svědků zprvu nebylo jasné, proč se Hádes v nadsvětí zjevil, zdálo se však, že se přišel usmířit s novinářkou Persefonou Rosiovou. Nabízí se tedy otázka: Kdy jejich románek začal?

Neuniklo jí, jak je ta situace paradoxní. Byla investigativní novinářka. Hrozně ráda si dělala rešerše. Milovala přicházet věcem na kloub, odhalovat fakta a zachraňovat smrtelníky před zlobou bohů, polobohů i jich samotných.

Toto ale bylo jiné.

Šlo tu o její osobní život.

Věděla, jak média fungují – představovala pro ně nyní záhadu, kterou bylo potřeba vyřešit, a ti, kteří zkoumali její původ, ohrožovali vše, pro co tak tvrdě dělala.

Ohrožovali její svobodu.

Vím, že právě teď vyřluješ, napsala jí Lexa. Klídek.

To se ti lehko řekne. Tvoje jméno nerozmazávají v novinových titulcích.

Kamarádka jí odpověděla: Technicky vzato ne tvoje jméno, ale Hádovo.

Persefona obrátila oči v sloup. Netoužila být něčím majetkem. Chtěla mít vlastní identitu a být oceňována za tvrdou práci, randění s bohem tomu ale neprálo.

Napadla ji další myšlenka – *co na to řekne šéf?*

Demetri Aetos byl skvělý nadřízený. Věřil v sílu pravdy a v to, že by se ji měla veřejnost dozvědět bez ohledu na následky. Vyhodil Adonise, když ji nazval mrchou a ukradl jí práci. Poznal, jak moc ji psaní o Hádovi stresuje, a řekl jí, že už to dál dělat nemusí, pokud nechce... to ale bylo předtím, než se dozvěděl, že s ním chodí.

Bude to mít nějaké následky?

Bohové, musí o tom přestat přemýšlet.

Pozornost upřela zpět k mobilu a odepsala Lexe.

Přestaň se pokoušet zamluvit NEJLEPŠÍ zprávu dneška. Gratulace k prvnímu dni!

Lexu najali, aby plánovala akce pro Cypřišovou nadaci, Hádovu neziskovou organizaci. Persefona se o tom dozvěděla nedlouho poté, co oznámil projekt Halcyon.

Lexe práci nabídl na její narozeniny.

„Stejně by tu práci dostala,“ ujistil Persefonu Hádes, když se ho zeptala, jestli se o to zasadil on. „Skvěle se na ni hodí.“

Díky, lásko! Strašně se těším! napsala Lexa.

„Jsme tu, paní.“

Antoniho slova přilákala její pozornost k Akropoli.

Když vyhlédla z okna, vykulila oči a žaludek se jí zkroutil do jednoho velkého uzlu.

Před budovou chlubicí se sto jedna patry se shromáždil dav. Ochranka zakročila, a aby ho udržela na uzdě, postavila zábrany. Několik zmatených zaměstnanců si ječícím zástupem razilo cestu dovnitř. Věděla, že jsou tu kvůli ní, a byla

ráda, že jsou okna Hádova auta prakticky černá, takže na ni dovnitř nikdo nemohl vidět. I přes to však se zaúpěním sjela po sedadle níž.

„Ach ne.“

Antoni na to konto ve zpětném zrcátku zvedl obočí.

„Děje se něco, má paní?“

Podívala se mu do očí, ta otázka ji skoro zmátla.

Samozřejmě, že se něco děje!

Média a ten dav ohrožovaly vše, na čem tvrdě pracovala.

„Mohl bys mě vysadit za rohem?“ optala se ho.

Antoni se zamračil. „Lord Hádes mi dal pokyn, ať vás vysadím před Akropolí.“

„Lord Hádes tu není, a jak vidíš, v téhle situaci by to nebylo ideální,“ ucedila se skřípěním zubů. Pak se nadechla, aby se uklidnila. „Prosím?“

Kyklop se nechal obměkčit a udělal, co po něm žádala. Než dojeli na místo, vykouzila si přelud slunečních brýlí a stáhla si vlasy do drdolu. Nebylo to zrovna dokonalé přestrojení, ale rozhodně lepší, než kdyby svůj obličej dala kolemjdoucím na odiv.

Antoni po ní znovu hodil pohledem a nabídl: „Mohu vás doprovodit ke dveřím.“

„Ne, to je v pořádku, Antoni. Díky.“

Kyklop si celý nesvůj poposedl. „Hádovi se to nebude líbit.“

Očima se v zrcátku setkala s jeho pohledem. „Ty mu to ale neřekneš, že ne?“

„Bylo by to tak nejlepší, má paní. Lord Hádes by pověřil řidiče, aby vás vozil do práce a vyzvedával vás, a také by zaměstnal bojovnici aigidu, aby vás chránila.“

Nepotřebovala řidiče ani ochranku.

„Prosím?“ žadonila. „Neříkej to Hádovi.“

Potřebovala, aby to pochopil. Cítila by se jako vězeň a přesně tomu se snažila přes osmnáct let uniknout.

Chvilí trvalo, než se kyklop podvolil, ale nakonec přikývl. „Jestli si to přejete, má paní, ale jakmile se něco pokazí, volám šéfovi.“

Fajn. S tím se dalo pracovat. Poplácala ho po rameni. „Děkuju ti, Antoni.“

Opustila bezpečí auta a se sklopenou hlavou vyrazila k Akropoli. Čím víc se blížila, tím víc se burácení davu zesilovalo, a když se ocitla na dohled, zarazila se – dav ještě nabobtnal.

„U sta bohů,“ zaúpěla.

„Ocitla ses teda v pěkný bryndě,“ ozval se jí za ramenem hlas. Obrátila se na podpatku a uviděla za sebou pohledného modrookého boha.

Hermes.

Během posledních pár měsíců se stal jedním z jejích oblíbených bohů. Byl pohledný, vtipný a podporoval ji. Dnes se oblékl jako smrtelník. Tedy z většiny. Se zlatými kudrnami a zářivou bronzovou pletí stále vypadal nepřirozeně krásně. Na sebe si vzal růžové tričko s límečkem a tmavé džíny.

„V... bryndě?“ zeptala se zmateně.

„Tak smrtelníci říkají tomu, když se ocitnou v nesnázích. Nikdy jsi tu frázi neslyšela?“

„Ne,“ odpověděla, nijak ji to ale nepřekvapovalo. Osmnáct let strávila ve skleněném vězení. Spoustu věcí se proto nenaučila. „Co tu děláš?“

„Viděl jsem zprávy,“ zakřenil se. „Ty a ten tvůj kluk na hraní jste oficiálně pár.“

Probodla pohledem.

„Chlap na hraní?“ nabídl.

Nepřestávala na něj zlostně zírat.

„No dobře, fajn. Tak teda bůh na hraní.“

Vzdala se a s povzdechem zabořila obličej do dlaní. „Už nikdy nebudu moct nikam jít.“

„To není pravda,“ namítl Hermes. „Jenom nebudeš moct nikam jít bez toho, aby se na tebe sesypal dav.“

„Řekl ti už někdo, že ničemu nepomáháš?“

„Ne, to úplně ne, však jsem taky posel bohů a tak vůbec.“

„Nenahradil tě tak náhodou e-mail?“

Našpulil pusu. „Kdo z nás ničemu nepomáhá teď?“

Znovu nakoukla za roh. Ucítla, jak si Hermes opřel bradu o její hlavu a zahleděl se stejným směrem jako ona.

„Proč se dovnitř prostě neteleportuješ?“ zajímal se.

„Snažím se udržet si přestrojení smrtelnice, což znamená, že na Zemi nemůžu kouzlit.“

Neměla zrovna náladu mu vysvětlovat, že se magii teprve učí ovládat.

„To je směšné. Proč by ses tak lákavou cestou nechtěla vydat?“

„Čemu na obyčejném smrtelnickém životě nerozumíš?“

„Ničemu?“

Samozřejmě, že to nechápal. Hermes byl na rozdíl od ní olympským bohem od nepaměti. Svůj život začal stejně, jako žil i nyní – uličnický.

„Podívej, jestli mi nemáš v plánu pomoci...“

„Pomoci? Prosíš mě?“

„Ne, pokud to znamená, že bych ti dlužila laskavost,“ vyhrkla.

Bohové měli všechno: bohatství, moc, nesmrtelnost. Jako měnu tedy využívali laskavosti, což byly v podstatě smlouvy, o jejichž podrobnostech se rozhodovalo později a z kterých se nedalo vykroutit.

Radši by umřela.

„Tak ne laskavost,“ ustoupil, „ale rande.“

Otráveně se na něj podívala. „To chceš, aby tě Hádés roztrhl jak hada?“

„Chtěl bych jít zapařit s kamarádkou,“ opáčil Hermes a založil si ruce na hrudi. „Takže ať si to klidně zkusí.“

Zírala na něj a předstírala, že mu pořád nevěří, pak se ale usmála. „Platí.“

Věnoval jí oslnivý úsměv. „Co takhle v pátek?“

„Dostaň mě dovnitř a podívám se do díáře.“

„Jdu na to, Sefy.“

Hermes se teleportoval doprostřed davu a jeho fanoušci se rozječeli jako na lesy. Vyloženě si v tom liboval, rozdával autogramy a pózoval při focení. Během toho všeho se Persefona propířila kolem chodníku a neviděna vklouzla do Akropole.

Rychle se vydala k výtahům, kde se sklopenou hlavou čekala se skupinkou dalších lidí. Zírali na ni, na tom ale nezáleželo. Byla uvnitř, vyhnula se davu a teď se mohla dát do práce.

Když dorazila do redakce, přivítala ji nová recepční Helen. Přijali ji jako náhradu za Valerii, která se přesunula o pár pater výš do marketingové firmy Dia Orel & Dub. Helen byla mladší než Valerie, ještě pořád studovala, takže se všem snažila zavděčit a působila rozjařeně. Zároveň byla také velmi krásná s očima modrýma jako safíry, záplavou

blondatých vlasů a dokonalými růžovými rty. Hlavně byla ale opravdu milá. Persefona si ji oblíbila.

„Dobré ráno, Persefono!“ zahlaholila. „Doufám, že jsi neměla problém se sem dostat.“

„Ne, vůbec ne,“ povedlo se Persefoně odpovědět vyrovnaným hlasem. Nejspíš to byla druhá nejhorší lež, kterou kdy vypustila z úst, první místo patřilo té, když matce slíbila, že se od Háda bude držet dál. „Děkuji, Helen.“

„Dneska ráno už se ti snažilo dovolat několik lidí. Když se jednalo o kauzu, která by tě podle mě mohla zajímat, přeměřovala jsem je do záznamníku, pokud ale volali, protože s tebou chtěli udělat interview, poznamenala jsem si jejich vzkaz.“ Zvedla ruku, ve které držela komicky velký stoh barevných lepíků. „Chceš se na něco z toho podívat?“

Persefona na ten štos vzkazů nevěřicně hleděla. „Ne, dík, Helen. Jsi fakt jednička.“

Zakřenila se na ni.

Zrovna když se hodlala vydat ke stolu, Helen za ní zavolala: „Ach, ještě než půjdeš, chce tě vidět Demetri.“

V žaludku se jí usadil strach tak těžký a tvrdý, jako by jí do něj někdo krkem hodil kámen. Polkla a podařilo se jí na dívku usmát.

„Děkuju, Helen.“

Přešla pracovní prostor lemovaný dokonale seřazenými stoly, odložila si věci, popadla šálek kávy a vydala se do Demetriho kanceláře. Zastavila se ve dveřích, protože ještě nebyla připravená na sebe upozornit. Její šéf seděl za stolem s pohledem upřeným na tablet. Demetri byl pohledný muž ve středním věku s vlasy prokvetlými stříbrem a vždy přítomným strništěm. Rád se oblékal do pestrobarevného

oblečení a vzorovaných kravat. Dnes měl na sobě jasně červenou košili a modrého motýlka s bílými puntíky.

Na stole před ním ležel stoh novin s titulky jako:

**DAL SE LORD HÁDES DOHROMADY SE
SMRTELNICÍ?**

**NOVINÁŘKA PŘISTIŽENA PŘI POLIBKU
S BOHEM MRTVÝCH**

**OČERNILA KRÁLE PODSVĚTÍ: JE TEĎ DO
NĚJ SMRTELNICE ZAMILOVANÁ?**

Demetri na sobě musel vycítit její pohled, protože konečně vzhlédl od tabletu. V brýlích s černými obroučkami se mu odrážel článek, který ještě před chvílí četl. Všimla si jeho titulku. Další text o ní.

„Persefono. Prosím, pojď dál. Zavři za sebou.“

Kámen v žaludku jako by najednou ještě ztěžkl. Zavřít se v Demetriho kanceláři bylo jako nakráčct zpátky do matčina skleníku. Narůstala v ní úzkost a bála se, že ji potrestá. Kůže ji nepříjemně pálila, krk se jí stáhl a jazyk ztěžkl... jako by se měla udusit.

Tak je to tady, pomyslela si. Vyhodí mě.

Uvědomila si, že ji to jeho protahování frustruje. Proč ji vyzval, ať se posadí? Proč se choval, jako by o tom museli debatovat?

Zhluboka se nadechla a posadila se na krajíček židle.

„Jak jsi k tomu všemu přišel?“ zeptala se s pohledem na hromadu novin. „Koupil sis jedny na každém rohu?“

„Nemohl jsem si pomoci,“ zakřenil se. „Ten příběh mě fascinuje.“

Střelila po něm pohledem ostrým jako břitva.

„Potřeboval jsi něco?“ zeptala se nakonec s nadějí, že nakonec změní téma – doufala, že si ji do kanceláře zavolal kvůli čemukoli jinému, jen ne novinovým titulům z dnešního rána.

„Persefono,“ začal jemně, až se z jeho vlídného tónu ošila. Ať už mělo přijít cokoli, dobré to nebylo. „Máš hodně potenciálu a dokázala jsi, že jsi ochotná bojovat za pravdu, čehož si cením.“

Odmlčel se a ona zůstala napjatá, připravovala se na to, až jí zasadí smrtící úder.

„Ale,“ naznačila, že ví, kam konverzace směřuje.

Vypadal, že s ní soucítí ještě více.

„Ty víš, že bych tě o to nežádal, kdybych nemusel,“ nakousl.

Zamrkala a svraštila obočí. „O co přesně mě to vlastně žádáš?“

„O exkluzivní článek. O tvém vztahu s Hádem.“

Děs se jí z žaludku vyplazil nahoru a rozšířil se, zaprskal jí v hrudi a plicích a náhle se jí z tváře vytratila krev.

„Proč mě o to musíš požádat?“ Hlas měla sevřený a snažila se zůstat klidná, ruce se jí už ale třásly a prsty se zarývaly do hrníčku.

„Per...“

„Říkal jsi, že bys mě o to nežádal, kdybys nemusel,“ zarážila ho. Už ji unavovalo, jak jen dokola opakuje její jméno. Unavovalo ji, jak *dlouho* mu trvá přejít k věci. „Proč to po mně teda chceš?“

„Přišlo to seshora,“ odpověděl. „Dali mi velmi jasně najevo, že nám buď nabídneš svůj příběh, nebo už tu nebudeš mít místo.“

„Seshora?“ zopakovala po něm a na okamžik se odmlčela, v mysli pátrala po jménu. Po chvíli se jí vybavilo. „Kal Stavros?“

Kal Stavros byl smrtelník. Zároveň také výkonný ředitel Epik Communications, které vlastnily *Novoathénský deník*. Moc toho o něm nevěděla – kromě toho, že se stal miláčkem bulváru. Hlavně kvůli tomu, že to byl fešák – jeho jméno doslova znamenalo *ověnčen největší krásou*.

„Proč by ředitel vyžadoval exkluzivní článek?“

„Nestává se každý den, že by pro člověka pracovala přítelkyně boha mrtvých,“ osvětlil jí Demetri. „Na co sáhneš, se promění ve zlato.“

„Tak mě nechej napsat něco jiného,“ přesvědčovala ho. „V záznamníku a došlé poště mám kupu podnětů.“

Nelhala. Zprávy se začaly kupit v okamžiku, kdy vydala první článek o Hádovi. Pomalu se jimi probírala a organizovala je do složek na základě toho, kterého boha kritizovaly. Mohla by napsat o kterémkoli z Olympanů, dokonce i o matce.

„Můžeš napsat něco jiného,“ přikývl Demetri. „Ale obávám se, že ten exkluzivní článek budeme potřebovat i tak.“

„To nemůžeš myslet vážně,“ bylo jediné, co ji na to napadlo namítnout, Demetriho výraz ale mluvil za vše. Zkusila to znovu. „Je to můj soukromý život.“

Sklopil oči k hromadě novin na stole.

„A teď se stal veřejným.“

„Vždyť jsi mi ale tvrdil, že bys pochopil, kdybych o Hádovi chtěla přestat psát.“

Všimla si, že Demetri svěřil ramena, a potěšilo ji, že ho takhle situace alespoň malinko také zasáhla.

„Mám svázané ruce, Persefono,“ prohlásil.

Následovalo dlouhé ticho a pak se zeptala: „Toť vše? Já se k tomu vyjádřit nemůžu?“

„Máš na vybranou. Ten článek potřebuju do příštího pátku.“

Tím skončil – dal jí najevo, že má jít.

Postavila se, došla ke svému stolu a posadila se za něj. Při úvahách, jak se z nastalé situace vykroutit, se jí točila hlava, na nic kromě výpovědi, nebo napsání článku ale nepřišla. Pracovat pro *Novoathénský deník* byl její sen od chvíle, kdy se v prváku na vysoké rozhodla studovat žurnalistiku. Naprosto věřila v jejich mantru, že se má říkat pravda a odhalovat nespravedlnost.

Teď přemítala, jestli to nebyla jen prázdná slova.

Také přemýšlela nad tím, co by Hádes řekl, kdyby mu prozradila, že výkonný ředitel Epik Communications požaduje, ať o nich dvou napíše článek, zároveň si ale uvědomovala, že nechce, aby za ni Hádes bojoval její bitvy. Bylo jí proti srsti, že by ho díky statusu starodávného olympského boha určitě poslechli, ale ji ne, jelikož ji považovali za smrtelnici.

Ne, vyřeší to sama. Jednou věcí si ale byla jistá – Kal své výhružky bude litovat.

Od odchodu z Demetriho kanceláře neodlepila oči od počítače. I když působila soustředěně, byla si vědomá zvědavých pohledů, které po ní vrhali kolegové. Jako by jí po kůži běhali pavouci. Ještě více se soustředila a procházela stovky zpráv ve schránce a poslouchala hlasové zprávy od lidí, kteří „pro ni měli kauzu“. Většina z nich se týkala toho, jak Zeus

a Poseidon z nekalých důvodů proměnili svou matku/sest-
ru/tetu ve vlčici/labuť/krávu, až se podivovala nad tím, jak
může být Hádes jejich příbuzný.

Lexa jí během oběda poslala zprávu.

Máš se dobře?

Ne, šlo to do kopru, odepsala jí.

????

Povím ti to později. Do zprávy se to nevejde.

Ožerem se? nabídla Lexa.

Persefona se rozesmála. Zítra musíme do práce, Lex.

Jenom se snažím být dobrá kamarádka.

Usmála se a přiznala: *Tak to bychom trošičku mohly. Navíc
musíme oslavit TVŮJ první den v Cypřišové nadaci. Jak to jde?*

*Skvěle, odpověděla Lexa. Hodně se toho musím naučit, ale
bude to paráda.*

Po zbytek dne se jí dařilo Demetrimu vyhybat. Rozhovor
s ní zapředla jen Helen, a to proto, že jí přišla pošta zahr-
nující růžovou obálku. Když ji otevřela, přetékala neuměle
vystříženými papírovými srdíčky.

„Vidělas, kdo to strčil do schránky?“ zeptala se Helen. Ne-
byla na ní žádná zpáteční adresa ani známka. Ať už ji tam
hodil kdokoli, poštou ji neposlal.

Dívka zavrtěla hlavou. „Ráno už tam byla.“

Zvláštní, pomyslela si a vyhodila ten svinčík do koše.

Po práci výtahem sjela do přízemí a zjistila, že venku na
ni ještě stále čeká dav. Zvažovala svoje možnosti. Mohla by
vyjít předními dveřmi a postavit se mu. Ochranka by ji ven
vyprovodila, ale pouze na chodník, jinak by musela zavolat
Antonimu, ať ji odveze. Věděla, že kyklop by k tomu byl
svolný, kdyby ale uviděl, že ti lidé čekají, až odejde z práce,

jeho loajalita by značně zeslábla a ona vážně, ale *vážně* nechtěla aigidu. Také stále existovala nepatrná šance, že její magie zareaguje na podněty okolo, a ona nebyla ochotná riskovat, že se prozradí, takže padla i teleportace. Zbývala tedy jediná možnost – najít z budovy jinou cestu.

Byly zde samozřejmě další východy, šlo jen o to najít takový, který nebude obklopený zuřivými fanoušky. Zněla paranoidně, ale měla pro to důvod. Uctívači bohů byli ochotni udělat cokoli, jen aby se mohli na božstva podívat, dotknout se jich a zakusit je, což zahrnovalo i jejich drahé polovičky.

Otočila se na podpatku a vyrazila chodbou pryč od davu s cílem najít jiný východ.

Zvažovala, že by odešla přes podzemní garáž, nepozdávala se jí ale možnost, že by ji do úzkých zahнала tlupa cizích lidí na místě, které bylo temné a čpělo po naftě a moči.

Mohla bych zkusit únikový východ, pomyslela si, i kdyby tím měla spustit alarm. K těm dveřím se zvenčí nedalo dostat, takže nebylo pravděpodobné, že by u nich někdo čekal.

Nadchlo ji pomýšlení na to, že se dostane domů a po stresujícím dnu stráví večer s Lexou, a proto přidala do kroku. Když zabočila za roh, narazila do těla. Nevzhlédla, aby se podívala, o koho se jedná, protože se bála, že by ji dotýčný mohl poznat.

„Pardon,“ zamumlala, odlepila se od něj a vystřelila k východu.

„Být váma bych k těm dveřím nechodil.“ Zastavil ji hlas, zrovna když se oběma dlaněmi dotkla studené kovové kliky. Otočila se a její pohled se setkal s párem šedých očí. Zasazené byly do úzkého pohledného obličejce patřícího muži s křtící nepoddajných vlasů, ostrými lícními kostmi

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dotek zmaru***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.